

[Arbejds- og Socialministeren.]

steriet — og det beklager vi os slet ikke over — at foretage samtlige de Beregninger, der knytter sig dertil. Der er baade fra min Side og fra det Parti, jeg repræsenterer, givet Udtryk for, at vi er villige til at gaa ind i en Revision af Aldersrentelovgivningen. Vi medvirkede i Efteraaret ved Gennemførelsen af det Tillæg, der blev udbetalt i Januar, og vi har jo endnu et Tillæg, som skal udbetales i April, saa der er Tid til rent sagligt at bearbejde det Materiale, som man er nødt til at bearbejde ret indgaaende, før man kan fremsætte Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen havde faaet fat i en Udtalelse af mig om, at i mine Overvejelser indgaar ogsaa Spørgsmaalet om at hæve Aldersgrænsen fra 60 til 65 Aar. Ja, det vedkender jeg mig, men vel at mærke kun for dem, der er arbejdsduelige, idet jeg aldrig har tænkt mig at indføre Bestemmelsen anderledes, end at der — som før — var Adgang for Kommunalbestyrelserne til i det Omfang, det skønnedes hensigtsmæssigt og nødvendigt, at tildele Rente til Personer, der er fyldt de 60 Aar. I øvrigt har jeg jo Grund til at tro, at Socialdemokratiet ikke principielt er Modstander heraf. Da vi i 1937 sænkede Grænsen fra 65 til 60 Aar, deltog jeg i et stort Møde i København, hvor den daværende Socialminister Ludvig Christensen og jeg førte Ordet, og blandt dem, der deltog i Forhandlingerne, var den nuværende Overborgmester Viggo Christensen, som erklærede, at det var med dyb Sorg, han gik med til at sænke Grænsen. Jeg forstaar saa udmærket godt den Motivering, som den daværende Borgmester, nuværende Overborgmester Viggo Christensen gav Udtryk for, for det, der skete, var i Virkeligheden ikke motiveret ved hygiejniske, samfundsmæssige eller personlige Grunde, men det var paa Grund af manglende Beskæftigelse, man søgte at aflaste Situationen ved at føre flere over til Aldersrenten, og det skulde dog være en Glæde for os alle, om vi kunde naa frem til saadanne Forhold, at der voksede Beskæftigelse frem i et saadant Omfang, at det med Sandhed kunde siges, at der var Brug ogsaa for disse Personer og for deres Arbejdsindsats. Jeg skal senere, naar jeg kommer til en Gennemgang af det socialdemokratiske Forslag, knytte nogle flere Bemærkninger til dette Spørgsmaal, men det var altsaa med Sorg, at en Mand som den nuværende Overborgmester Viggo Christensen gik med til denne Nedsættelse.

Saa var det ærede Medlem stærkt inde

paa Kritikken af Uddelingen af de personlige Tillæg. Jeg forstaar jo, det var fortrinnsvis Landkommunerne, det ærede Medlem var ude efter, og jeg er meget glad for, at det ærede Medlem har givet Adressen saa tydeligt i Dag. Det er givet, at i de store Byer, især i en By som København, der jo er det mest embedsstyrede Omraade, der findes inden for hele Kongeriget, er det komplet umuligt med Hensyn til det, der her er Tale om, at danne sig noget som helst Billede af den enkeltes Forhold; det hele maa foregaa rent kontormæssigt. Men det ærede Medlem kan godt komme med mig rundt til adskillige Sognekommuner paa Fyn, hvor jeg kender Forholdene særdeles godt, og jeg vil paastaa, at der er adskillige Tilfælde, hvor man netop kniber Øjnene noget til over for Folk; de kan have nogen Arbejdsindtægt eller maaske lidt anden Indtægt, uden at man derfor nedsætter Aldersrenten. Givet er det jo, at har man Adgang til efter personligt Skøn at uddele disse Tillæg, saa har man ogsaa i Sognekommunerne Forudsætninger for at kunne tildele dem der, hvor Trangen er størst, og mindske dem der, hvor det er muligt at mindske dem, uden at Nød rykker ind. Der er mange af disse Aldersrentenydere, som f. Eks. kan stikke en Gris baade i Oktober og i November og i December og tage en Femkroneseddel med hjem, og jeg tror saamænd ikke, at man sidder og ser efter i Kommunalbestyrelserne, om en Mand nu har tjent en Skilling i denne eller hin Maaned. Derfor afviser jeg blankt ethvert Forsøg paa at beklukke Sognekommunerne for, at de administrerer ringere paa dette Omraade, end man gør andre Steder. Hvis jeg skulde være fattig og leve af Aldersrente, ja, saa maa De undskyldte, saa vilde jeg nu foretrække at opholde mig i en Sognekommune frem for i en saa stor By som København.

Vi har jo tidligere, naar vi drøftede disse Spørgsmaal, haft Lejlighed til at træde i Forhandling ogsaa med Socialdemokraterne. Lad mig minde om for 13 Aar siden, da Socialreformen skulde gennemføres. Vi er nogle Stykker endnu, som var med dengang i det Udvalg, der behandlede Aldersrentesatserne, og vi ved, at det var jo ikke saaledes, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansens Parti stod med Lyn og Torden over for os andre og vilde tvinge eller true os til at tage netop de Satser, som de vilde have. Jeg har de smukkeste og de kønneste Minder fra Forhandlingen i det Udvalg, hvor vi fastlagde disse Satser, og naar vi nu kommer over den første Halvdel af Marts